

Ha csupán önmagunkra és lehangoló körülményeinkre tekintünk, nem sok okunk marad az örömrre. Miként egykor a vakoskodó pásztorokra, a bethlehemi mezők sötét éjszakája telepszik lelkünkre. A Megváltó eljövételét hírrelő angyalok viszont megtörik a sötétséget, és örömet fakasztanak életünkben.

Karácsony szent ünnepén az Úrra tekintünk és benne örvendezzünk. Az örömszerző Isten hadd vidámitsa meg mindenkor szíveinket, hogy rosszkedvre hajló keresztyén életünk örömrre derüljön! Az Úr születése 2004. esztendejének Adventjében ezzel az istenes jókívánsággal küldöm ünnepi köszöntésemet - szeretettel:

Tőkés László

* * *

Tisztelt Doktornő!

Istentől megáldott, békés Karácsonyt és egy sikerekben gazdag új esztendőt kívánunk Önnek.

Isten áldása kísérje áldozatos munkáját, amelyet az örmény kultúra fennmaradásáért tesz.

*Puskás Attila és Lázár Alfréd Gyergyószentmiklós,
2004 Karácsonyán*

* * *

A Magyar Köztársaság Főkonzulátusa, Kolozsvár

Kellemes karácsonyi ünnepeket és eredményes boldog új esztendőt kíván

Dr. Cseh Áron Gusztáv főkonzul

* * *

Örmény Katolikus Plébánia Szamosújvár

Tisztelt Sarolta elnökasszony, kedves munkatársai!

A szamosújvári örmény katolikus közösség és a magam nevében hálás tisztelettel köszönöm a rendszeresen küldött füzeteket és örmény vonatkozású könyveket.

Ugyanakkor békés Karácsonyt és eredményes Új Esztendőt kívánok

*Endre Szamosújvárról
2004.12.*

* * *

„Az embernek veleszületett, a magyarnak pedig írott törvénnyel is megszentelt jussa, hogy szabadon szóljon. Hódítók ezreket fűzhetnek rabláncra, de nem a gondolat szabad repülését. Békót nem ösmerő szülöttje ez az emberben lévő mennyei szikrának. Szólás tehetségével ajándékozott meg Teremtőnk, hogy a gondolatot életre valósítsuk. A lélek nemzi de csak a szó szüli világra gondolatainkat. A szót elfojtani annyit tesz, mint örökre méhébe zárni akarni annak gyümölcsét, melyet világra hozni szülőfájdalom ösztönzik azt. Hol szabadon szólani nem lehet, nincs szabadság ott, polgári élet és nemzeti létel nemcsak elhal, de a megholtak utolsó temetési tisztességét sem lehet megadni.”

báró Wesselényi Miklós

* * *

Büszkék vagyunk rájuk, nem csalódtunk bennük

Bizonyára kevesen vannak magyarok a világon, akikre nem hatott a dec. 5.-i népszavazás. Olyan sokkoló volt, mint szeptember 11. Nekünk, a mai Magyarország határain kívül élőknek szinte elviselhetetlen csalódás volt főleg az, hogy tudjuk, nemmel szavaztak olyan választópolgárok is, akik Erdélyből települtek át. Az sem vigasztal, hogy ismerjük Péter esetét, aki megtagadta ugyan Jézusát, de aztán megbánta tettét.

Azokat az áttelepedetteket se irigyelem, akik azt remélték, nem lesz büntudatuk, ha nem vállalják nyíltan a döntés felelősségét, és távol maradnak az urnáktól.

Annál nagyobb öröm számunkra, hogy tapasztalhatjuk, mi erdélyi örménymagyarok ha kell, magyarabbak vagyunk sok anyaországainál. A sok megszólalásból a továbbiakban közlünk néhányat, hiszen a népszavazás igenis eredményes volt, mert az embereket állásfoglalásra készíti, a kérdést meg kell oldani!

Igenis büszkék vagyunk *Patrubby Miklósr*a, aki nem hagyta agyonhallgatni ezt a kérdést. Büszkék vagyunk Verőcsemaros polgármesterére, az örménymagyar *gróf Bethlen Farkasra* (Gudenus: Örmény eredetű magyar nemesi családok, 327. lap), aki úgy él és dolgozik, hogy településén hetven százalékkal győztek az igenek, és a híres-neves *Keresztes Ildikóra*, (Heti Válasz nov.) és mindazokra, akik nem tagadták meg gyökereiket. Egy nemrég elhangzott rádióinterjúban Bethlen Farkas a gyökerek ápolásának fontosságáról is beszélt, s földijének vallomásából megtudjuk, mit mondott az eredményhirdetés után. Még többet kell dolgoznunk, még többet kell tennünk. Mi is így gondoljuk, és igyekszünk.

Bálintné Kovács Júlia Kolozsvár

* * *

Magyarország halk „igen”-je

Négy nap telt el december ötödike estéjétől. Negyedik napja nem tudok magamhoz térni, négy napja csak keresem, de nem találok a helyem, négy napja könnyeimel alszom el, négy napja életkedv nélkül kelek fel reggel, és nem tudom, meddig lesz ez még így. Tudom testvéreim, a „mostohaanyaország” határain túl - Lévától Déváiig, Beregszásztól Zentáig, Kisszelmenctől Nagyszelmencig, Kassától Székelyudvarhelyig - nektek még szörnyűbb most. A barátomra gondolok, aki alig száz kilométerre lakik tőlem a szlovákiai Zselizén. Mit fogunk mondani először egymásnak, amikor szombaton találkozunk majd?

A varságiakra gondolok, a Berci panziójára ott, a Küküllő mellett, meg Jocóra gondolok és Botira és a többiekre és az ismeretlen ismerősökre, és gondolok Csillára, aki mindig vacsorát készített nekünk. Istenem, fogom-e még látni Erdélyt? Nem merek oda menni többé, pedig még annyi mindent akartam látni belőle!

Székely testvéreim, nem merek odamenni, mert olvasom az újságban, hallgatom a hírekben, hogy már levették a piros-fehér-zöld lobogót a gyergyószentmiklósi plébániáról, hallom, már nem énekelitek a nemzeti imát, és hallom, kiírtatok Udvarhelyen a G. Pub ajtajára, hogy „Magyar állampolgárokat nem szolgálunk ki”. Arra a G. Pubra, ahol nemrég még egy vidám leánybúcsúztató társaság ünnepelt már jóval záróra után, és ahol viccből azt mondtuk a barátaimmal, hogy mi fenyédiük vagyunk. Ti persze nem hittétek el, mert tudtátok, hogy a fenyédiük szép székelyesen beszélnek, nem pedig ilyen szürkén-egyszerűen, mint mi, mert így csak a „mostohaanya-országiak” beszélnek. Hát mondjátok, barátaim, hogyan menjek én ezután oda? Hiszen nincs a homlokomra írva, hogy „Én igennel szavaztam”! És ha oda is lenne írva, lehet, hogy Ti már azokat sem látjátok szívesen?!

Székely barátaim, ti igaz magyarok! Azt azért ne feledjétek, hogy mi itt több mint másfélmillión ugyanolyan keserűségben élünk december ötödike óta, mint Ti! Azért gondoljatok arra, hogy mégis a mi „igenünk” győzött a „nem” felett. Tudom, sovány a vigasz, de azért gondoljatok arra is, hogy csak azért nem volt több „igen”, mert egy hazug propaganda minden erővel segítette a közömbösséget és a „nemet”. És még így is az igen kerekedett fölül. Gondoljatok arra is, hogy akik már jártak Nálátok, azoknak a kilencven százaléka szerelmes lett Erdélybe, és biztosak lehettek benne, hogy azok mind elmentek december ötödikén a szavazófülkékbe, és behúzták azt az átkozott ikszet a megfelelő helyre. Gondoljatok arra, hogy ha a többi is járt volna már Erdélyben, akkor biztosan nem marad otthon ötödikén. Mert akik otthon maradtak, nem mind gonoszok, hanem a többségük megtévesztett ember, megtévesztett szegény ember.

Nekünk, a másfélmillió igennel szavazóknak a szívünkbe mar a fájdalom, a Ti fájdalmatok a miénk is, és hiszek benne, hogy közös lesz az örömünk, amikor nemsokára mégiscsak magyar állampolgár lehet minden magyar. Mert biztos vagyok benne, hogy így lesz! Így lesz, mert küzdeni fogunk érte, és azok, akik most megtagadták, szégyelleni fogják magukat.

Küzdjétek az autonómiáért, mert meglesz az is, és akkor majd annak is együtt fogunk örülni. Nem adhatjuk fel ezerszáz év közös történelmét egy szerencsétlen időben kiírt, szerencsétlenül végződött népszavazás miatt. Nem adhatjuk fel közös történelmünket, mert akkor hiába halt meg Sándorunk Segesváron, akkor hiába halt meg hősként a Tizenhárom Aradon, akkor hiába haltak meg nagyapáink a Don-kanyarnál